

عصای یهودا

نویسنده: پیتر وای. لی

بی شک داستان پادشاهان در عهدعتیق با شروع سلطنت داوودی به اوج خود می‌رسد. چیز دیگری که بسیار واضح است این که، می‌دانیم وعده‌ی پادشاهی با داوود آغاز نشد. بلکه به گذشته و به ابراهیم بازمی‌گردد. به یاد آورید که خداوند به ابراهیم وعده داد «پادشاهان از تو به وجود آیند» (پیدایش ۱۷: ۶)، وعده‌ای که برای یعقوب نیز تکرار شد (پیدایش ۳۵: ۱۱). این وعده‌ی پادشاهی را در آخرین کلمات یعقوب به پسرانش در پیدایش باب ۴۹ می‌بینیم، آنجا که او برکت را برای سلطنت یهودا اعلام می‌کند. بیایید به آن برکت دادن یعقوب و پیش‌بینی برآمدن پادشاهی برای قوم خدا بپردازیم.

در آیه‌ی ۸، یهودا ستوده شده و برای سلطنتی بر تمام جهان مقرر می‌شود. در آیه‌ی ۹ و در راستای ایده‌ی حکومت یهودا، او به شکل شیری جوان و در حال رشد توصیف می‌شود که شکار خود را به چنگ آورده و با آن به کنام خود بازگشته و استراحت می‌کند و هیچ کس را یارای نبرد با او نیست.

سپس شاهد تصاویر جذاب آیه‌ی ۱۰ هستیم. یعقوب دو نماد پادشاهی را به یهودا ربط می‌دهد: «چوبدستی» (اعداد ۲۴: ۱۷؛ اشعیا ۱۱: ۴؛ مزامیر ۴۵: ۶؛ زکریا ۱۰: ۱۱) و «عصای سلطنتی» (اعداد ۲۱: ۱۸؛ مزامیر ۶۰: ۷). عبارت «از میان پاهایش» تعبیری ناظر بر اندام تولید مثل مردانه (داوران ۳: ۲۴؛ اول سموئیل ۲۴: ۳؛ اشعیا ۷: ۲۰) و در نتیجه نسل یهوداست. به بیان دیگر، همواره کسی از نسل یهودا فرماندهی قوم خداوند خواهد بود. این وضع تا زمانی که شیلو بیاید برقرار خواهد بود (پیدایش ۴۹: ۱۰).

شخصیت «شیلو» (Shiloh) در قرون و اعصار مختلف توجه پژوهشگران را جلب کرده و تفاسیر متفاوتی را برانگیخته است. بعضی می‌گویند sh ضمیر نسبی و loh به معنای «به اوست»؛ لذا معنای این عبارت «تا زمانی که آن شخص که [عصای سلطنتی] به او تعلق دارد بیاید» است. بعضی نیز sh را معادل کلمه‌ی نادر عبری shay به معنای منصب گرفته و عبارت را چنین ترجمه کرده‌اند: «تا زمانی که منصب به او [یهودا] برسد». گزینه‌ی سوم دیگری هم برای شیلو وجود دارد و آن اینکه اسم خاص یکی از اعقاب آینده‌ی یهوداست. تفاسیر دیگری نیز شده است، اما این سه تفسیر رایج‌ترین گزینه‌های موجود هستند و یک وجه مشترک دارند؛ یک شخص برجسته از نسل یهودا، سلطنت او فراتر از اسرائیل خواهد بود و «و مر او را اطاعت امتها خواهد بود» (آیه ۱۰).

با اینکه هر یک از این گزینه‌های مسیحایی محتمل هستند؛ من طرفدار این تفسیرم که «شیلو» اسم خاص است. در عهد عتیق ریشه‌ی عبری sh-l-h، که به معنای «آسودگی، آرامش و صلح» است، بارها تکرار می‌شود. بر این اساس، «شیلو» شخصیتی است که ذاتاً شهریار صلح است (اشعیا ۹: ۶). تصویر کامیابی و صلحی که او به ارمغان می‌آورد در پیدایش ۴۹: ۱۱-۱۲ ادامه می‌یابد. حکومت جهانی شیلو به کامیابی قلمروی سلطنتش می‌انجامد و درختان تاک چنان باورور می‌شوند که الاغها را نه در میان حصارها، که در میان درختان تاک محدود می‌کنند.

شراب، میوه‌ی تاک، دیگر فقط محدود به مراسم‌های خاص نخواهد بود. در پادشاهی شیلو شراب فراوان است و برای کارهای روزمره، مانند شستن البسه، نیز به کار خواهد رفت (آیه ۱۱). در واقع، نوشیدنی‌های لذت‌بخش، همچون شراب و شیر، بسیار فراوان و در دسترس همه خواهد بود (آیه ۱۲).

در عین حال، تصویر صلح و کامیابی هزینه‌ی فراوانی دارد؛ قربانی کردن شیلو. در متن به چنین چیزی اشاره می‌شود. در یک جا سخن از «خون انگوران» به میان می‌آید (آیه ۱۱؛ همچنین، نگاه کنید به اشعیا ۶۳: ۲). دیگری «الاغ» که در دنیای قدیم برای تثبیت سوگند وفاداری استفاده می‌شده است. استفاده از این کلمه در این بافتار نشان می‌دهد که شیلو با جان خود بهای این صلح را می‌پردازد (نگاه کنید به پیدایش ۱۵). در زکریا ۹: ۹ نیز به این «الاغ» اشاره و گفته می‌شود شاه مسیحایی نشسته بر الاغ وارد شهر اورشلیم می‌شود. اهمیت زکریا ۹: ۹ محل تردید نیست، زیرا وعده‌اش با ورود عیسی به شهر اورشلیم محقق شده است (انجیل متی ۲۱: ۵). بر این اساس، عیسی سوار بر جانوری که نماد قربانی شدن قریب‌الوقوعش بود وارد اورشلیم شد.

با اینکه پیدایش ۴۹: ۸-۱۲ آخرین دعای خیر یعقوب در حق پسرش یهوداست، اما پذیرش آن در تاریخ نجات نشان می‌دهد که این پیش‌بینی بزرگ سرانجام در عیسی مسیح تحقق یافته است. گفته می‌شود سلطنت نزد یهودا و خانواده‌اش خواهد بود، تا زمانی که یکی از پسرانش صلح و کامیابی جهانی را برقرار کند. گرچه پادشاهان یهودیه، همچون داوود و سلیمان، صلح برقرار کردند، حکومتشان چنان فراگیر نبود که «اقوام مختلف» (آیه ۱۰) از آنها اطاعت کنند و همچنین در موقعیتی نبودند که بتوانند کامیابی و وفور نعمت نهایی را بر همگان عرضه کنند (آیه ۱۱-۱۲).

آن پادشاهان تصویری از فرزند بزرگتر یهودا بودند؛ آن شاهزاده‌ی حقیقی صلح که سلطنت باشکوهش را به اوج نعمت می‌رساند. عیسی همان پسر شکوهمند یهوداست؛ همان شیلوی مسیحایی که مرگش «صلح با خدا» را ایجاد کرد (رومیان ۵: ۱).

او صعود کرد تا نزد پدرش باشد، ولی «با لشکرهای آسمان» (مکاشفه ۱۹: ۱۴) بازمی‌گردد، در حالی که «جامه‌ای خون‌آلود در بر دارد» (آیه ۱۳)، تا تمام کسانی را که جرأت کرده‌اند با وی مخالفت کنند شکست دهد. ما، در اتحاد با عیسی، «هم ارث او» (رومیان ۸: ۱۷) و منتظر بازگشت او هستیم تا مسکنی به‌واقع آسمانی بنا کند و در آن زمان جامه‌های سپید که در «خون بره شست و شو کرده» خواهیم پوشید (مکاشفه ۷: ۱۴).

دکتر پیتر وای. لی استاد عهدعتیق و سرپرست دانشجویان در دانشکده‌ی الهیات آرتی‌اس واشنگتن، دی. سی. است.

این مقاله در مجله [تیبل تاک](#) منتشر شده است.